

Up Close

THREE STEPS TO HEAVEN

door: Arjan Deelen

De laatste tournee van Eddie Cochran

Toen we in augustus j.l. door Chippenham (Zuidwest-Engeland) reden, was het onvermijdelijk dat ik moest denken aan het tragische ongeval dat hier ruim 37 jaar geleden plaatsvond. Gene Vincent liep er blijvende psychische littekens op, terwijl Eddie Cochran op slechts 21-jarige leeftijd de dood vond. Maar eigenlijk is het een mooi eerbetoon dat we hem al bijna twee keer zo lang herinneren als dat hij geleefd heeft! In 1998 zou hij 60 jaar geworden zijn, en daarom nemen we in deze uitgave Eddie's laatste tournee onder de loep.

Al een dag na zijn komst in Engeland op 10 januari 1960 begon Eddie te

repeteren voor zijn optredens daar. De repetities vonden plaats in Max's Club in Soho (London), en zijn backing was de begeleidingsband van de Britse rocker Marty Wilde, *The Wildcats*. Marty stond op dat moment op de planken met *Bye Bye Birdy*, dus was zijn band dolgelukkig toen ze hoorden dat ze Cochran gingen begeleiden op diens tournee. De Wildcats bestond uit: Jim Sullivan op gitaar, Tony Belcher op slag-gitaar, Brian Locking op bas en Brian Bennett op drums. Meteen waren ze onder de indruk van de muzikaliteit van de vriendelijke en zelfverzekerde Amerikaan. Bennett zegt hierover: "Eddie was fantastisch. Hij kon zowel drums, bas als gitaar spelen, en hij heeft me geleerd hoe ik rock 'n' roll moest spelen. Veel rock 'n' roll ritmes waren erg simpel, en hij was geïnteresseerd in het veranderen van de baspatronen voor de basdrum. Hij gaf me precieze instructies over de drumfills die hij wilde. Eddie heeft me ook geleerd om mijn handen en voeten onafhankelijk van elkaar te laten werken, en daar ben ik hem nog steeds dankbaar voor". De repetities waren voor een package-show die *A Fast Moving Anglo American Beat Show* heette. Georgie Fame, die als een soort Jerry Lee Lewis imitator deelnam aan de tournee, was ook aanwezig. "Toen Eddie ging zitten en gitaar begon te spelen was iedereen verbijsterd, omdat hij zo goed was", zegt hij. "Hits als *C'mon Everybody* en *Summertime Blues* hadden we wel verwacht, maar plotseling zei hij: 'Anybody here heard of Ray Charles?'. Toen speelde hij het intro van *What'd I Say*, dat fantastische rif dat niemand hier gehoord had, behalve misschien een paar jazz-muzikanten. Wij zeiden allemaal: 'Wat is dat?!?'. Cochran was degene die dat nummer hier introduceerde, want hij deed het vaak 'live', en daarna begonnen anderen het te doen".

CHARISMATISCH, SEXY EN COOL

De eerste keer dat Engeland Cochran te zien kreeg was in de door Jack Good geproduceerde TV-show *Boy Meets Girl*, waar hij debuteerde op 16 en 23 januari. Charismatisch, sexy en cool als Eddie was, leek Good hem perfect voor zijn show. Een nieuwe James Dean - maar dan met een Gretsch. *Hallelujah I Love Her So* stond op dat moment in de Top 30, dus dat zong hij in

beide shows, naast eerdere hits als *C'mon Everybody* en *Something Else*. De door de Britse 'starmaker' Larry Parnes geproduceerde *Fast Moving Anglo American Beat Show* begon in het Gaumont in Ipswich (24/01), daarna in Coventry (28/01), gevolgd door een week in het Empire theater in Glasgow. De eerste helft van het programma bestond uit het Tony Sheridan Trio, Joe Brown en Eddie Cochran, en de tweede helft uit Georgie Fame, Billy Fury, Billy Raymond en Gene Vincent. Het programma werd twee keer per dag gespeeld, om 18:00 en om 20:30. Eddie's set bestond in de regel uit: *What'd I Say*, *C'mon Everybody*, *Summertime Blues*, *Something Else*, *Sweet Little Sixteen*, *Milkcow Blues* en *Hallelujah I Love Her So*. Ter afwisseling speelde hij soms *Twenty Flight Rock* of *Money Honey*. Later in de tournee voegde hij ook het sensuele *Fever* aan zijn repertoire toe, met een rode spot op hem en zonder gitaar. Dit groeide al snel uit tot één van de 'showstoppers'. Gewoonlijk was Cochran gekleed in zwarte of grijze leren jeans, een zwart leren of goudkleurig vest en een rood, geruit of wit shirt. Halverwege de tournee begon hij een zonnebril op het podium te dragen, omdat hij erg last van zijn ogen had. Erg dynamisch was de compacte rocker overigens niet, hoewel hij tijdens gitaarsolo's wel roteerde met zijn gitaar. Na Vincent's set kwam hij dan terug voor de finale, waar hij samen met Gene en Billy Fury *Up Above My Head* of *My Babe* zong. Onder het in de showbiz als zeer moeilijk en stug bekend staande Glasgow publiek was de serie optredens een doorslaand succes. "**VINCENT, COCHRAN ROCK GLASGOW!**", schreef een plaatselijke krant. "*Gene Vincent and Eddie Cochran descended on Glasgow Empire on monday with a frenzied swoop, evoking screams galore from the delighted fans. Judging by their reaction, the show will register strongly with admirers of Eddie Cochran's forceful singing act and Gene Vincent's leather-clad contortions-cum-singing*". Cochran maakte echter één tactische foutje: toen hij het had over optreden in "Engeland", riepen de chauvinistische schotten: "You're in Scotland!".

GENE'S JALOEZIE

Eddie had Gene al veelvuldig meegemaakt bij optredens in de V.S. en Australië, maar pas in Engeland leerde hij hem echt kennen. Op het eerste gezicht hadden ze veel overeenkomsten: ze hielden van rock 'n' roll, beiden

waren ze geïnteresseerd in wapens, allebei waren ze een beetje verloren in 'dat gekke Engeland', plus dat ze echte 'drinking buddy's' waren. Maar eigenlijk was de onzekere en neurotische Vincent, wiens carrière toen al in een neerwaartse spiraal verkeerde, vreselijk jaloers op de ambitieuze en talentvolle Cochran. Toen Gene's zwangere vrouw Darlene zei dat Eddie aantrekkelijk was, sloeg hij haar. Kort daarna ging ze terug naar de V.S. Cochran had door zijn laconieke persoonlijkheid al snel overwicht op Vincent, en deze leunde dan ook sterk op hem en liet 'm al zijn problemen oplossen. 's Avonds na optredens zongen ze en speelden ze gitaar tot diep in de nacht, en ook schreven ze een aantal songs. Daarnaast schreven ze samen een nieuw arrangement voor de oude Al Dexter country song *Pistol Packin' Mama*, dat Gene drie weken na Eddie's dood opnam. Nadat Darlene naar Amerika vertrokken was, deelden ze in de regel een dubbele kamer. Meestal stonden ze rond het middaguur op, met een stevige kater van al de whiskey, en vaak in aanwezigheid van verschillende groupie's, die ze ook uitwisselden. "You finished, Eddie?". "Sure, Gene!".

"EEN LAND VAN BOERENKINKELS"

Februari zat vol met radio- en televisie-optredens. Buiten een show op de 13e in het Granada in Woolwich, was Eddie op de 15e op BBC radio voor *Parade of the Pops*, op de 16e maakte hij een opname voor *Saturday Club* (uitzending 5 mrt), en op de 20e was hij met Gene op TV in *Boy Meets Girl*. Op de 22e wederom *Parade of the Pops*, op de 23e *Saturday Club* (uitzending 12 mrt) en tenslotte op de 27e weer op TV met *Boy Meets Girl*, waar hij o.a. een duet met Vincent deed op *White Lightning*. (*Noot: veel van deze opnamen zijn verkrijgbaar op The Eddie Cochran Box van E.M.I. en de LP *Rock 'n' Roll Heroes* van Rockstar. Helaas is er van de televisie-beelden niets meer terug te vinden in de BBC-archieven). Jack Good, de producer van *Boy Meets Girl*, zegt over de verstandhouding tussen Gene en Eddie: "In Engeland waren hun overeenkomsten groter dan hun verschillen. Ze wisten gewoon niet wat er aan de hand was, alles was vreemd voor ze, alsof ze op Mars waren. Vooral de fans vonden ze erg vreemd en nerd-achtig. Ze zeiden vaak dat het een land was van boerenkinkels. Vincent leunde erg op Cochran. Het was altijd zo van:

'Eddie, vertel die-en-die dat hij dit-en-dat moet doen'. Cochran deed dat dan". Verder traden ze in februari op voor het *New Musical Express Poll-Winners Concert* in het Empire Pool in Wembley, in het Gaumont in Cardiff, het Hippodrome in Manchester en het Empire in Leeds. De hysterie van de fans maakte het vaak erg moeilijk voor tourmanager Hal Carter. Gitarist Joe Brown zegt: "Arme Hal. Hij had echt voortdurend problemen door die twee. De theaters waren altijd omringd door teenagers, en hij moest Gene en Eddie er dan stiekem weg zien te krijgen. Maar op één of andere manier ging het altijd fout. In Leeds renden de fans achter de taxi aan, en bij een stop licht ging het fout. Het enige dat ik zag waren vele handen die probeerden in de taxi te komen. Toen we alles eindelijk dicht hadden, zei Gene in die grappige hoge stem: 'Eddiethey got my trousers, Eddie!'".

DRANK, VERVELING EN HEIMWEE

Carter was echter niet de enige met problemen. Naarmate de tour vorderde, kregen zowel Gene als Eddie steeds meer last van verveling, heimwee en depressies. En het grauwe Britse klimaat maakte het er niet beter op. "Waar ik wel het meest een hekel aan heb in Engeland is het weer. Het is altijd zo somber!", zei Vincent in een interview. Gene was soms suïcidaal, en Eddie lette dan op hem. Met de rest van de crew had Vincent vrijwel geen contact. "Eddie was oprecht als mens", zegt Johnny Gentle, één van de entertainers. "Hij was geïnteresseerd in de mensen om hem heen. Hij vroeg altijd hoe het met je ging, hoe je laatste show was en dat soort dingen. Gene deed dat nooit; hij was introvert en uitsluitend met zichzelf bezig". In maart kwam de *Fast Moving Anglo American Beat Show* in de Empires in Liverpool en Newcastle, en in de Hippodromes in Birmingham en Manchester. Steve Aynsley van de "Git It!" fanclub zag de show in Liverpool: "Eddie had last van zijn ogen en had een zonnebril op. Hij stond met zijn rug naar het publiek toen het gordijn omhoog ging, maar hij draaide zich snel om en zette meteen *Something Else* in. Het publiek werd wild, schreeuwende meisjes en zo. Hij was een echte showman. Hij deed *Sweet Little Sixteen*, en vroeg of er iemand in het publiek was die 16 was. Toen er een meisje opstond, deed hij zijn zonnebril af om naar haar te kijken". Van Gene was het misschien te verwachten dat zijn shows nogal wisselend waren van kwaliteit, maar in dit stadium begon zelfs Cochran slordig te worden. Jim Sullivan van de Wildcats zegt: "Eddie en Gene dronken een fles bourbon voordat ze op het podium gingen. Zij waren de eersten die ik in m'n leven zag die zo dronken. In Liverpool was Eddie zo dronken, dat we ernstig betwijfelden of hij de show wel kon doen. De eerste twee nummers hield hij zich staande tegen de microfoon. Geleidelijk aan werd hij nuchter, en gaf hij een goede show".

"TWE AARDIGE JONGENS"

Op 1 april maakten Gene en Eddie deel uit van de jury bij een schoonheidswedstrijd op het Carnival Ball in Oldham. Uit de foto's van dit evenement, waarop ze poseren met de zojuist gekozen "Miss Desert Island", blijkt dat ze hun taak met veel enthousiasme volbrachten. Beginnende op 4 april speelde de package-show een week in het Empire in Finsbury Park (London), waar Vincent en Cochran een dubbele kamer deelden in het Stratford Court Hotel op Oxford Street. Wederom was het sex, drugs (of liever gezegd, booze) en rock 'n' roll. Henry Henroid, de rechterhand van Hal Carter, kon weer het puin ruimen: "Er was ook een keer dat ze aankwamen met wat groupies, en ze waren allebei behoorlijk dronken. Ze hadden een dubbele kamer, maar ze waren de sleutel kwijt. Dus traptten ze de deur in. Ik kreeg een telefoontje van de woedende hotelmanager, en moest erheen komen om voor de deur te betalen. Toen ik bij hun hotelkamer kwam, zag ik dat ze nog in hun bed lagen. De deur hing nog aan de onderste scharnieren. Ze waren er blijkbaar gewoon overheen gestapt". Journalist Ken Goodwin merkte echter niets van hun turbulente levensstijl. Toen hij ze die week interviewde, speelden ze voortdurend Brenda Lee's *Sweet Nuthin's*. Ze vonden de plaat fantastisch. Verder zei Eddie onder meer, dat hij uitkeek naar het eten thuis wanneer hij naar huis ging. En dat was al vrij snel: op 16 april a.s. zou de tournee afgelopen zijn, waarna hij 10 dagen zou doorbrengen met zijn familie in Californië. Op 27 april zou er dan weer een tournee door Engeland starten, ditmaal voor ongeveer 10 weken. Goodwin concludeerde zijn artikel met: *"Twee aardige jongens - rustig, beleefd en bescheiden en net zo toegewijd aan hun fans als de fans aan hun"*.

"CALIFORNIA HERE I COME"

Die week kwam Eddie's vriendin Sharon Sheeley naar London om haar verjaardag met hem te vieren. Haar komst zette een grote domper op de excessen van Cochran en Vincent, tot grote ergernis van deze laatste. Vanaf 11 april speelden ze een week in het Hippodrome in Bristol, waar ze verbleven in het luxueuze The Grand Royal. Eddie was nu drie maanden weg van huis, en zijn heimwee begon serieuze vormen aan te nemen. De laatste weken belde hij wekelijks voor honderden ponden naar zijn familie. Maar ook bij

optredens had hij moeite zich te concentreren, wat resulteerde in middelmatige shows. Op zaterdag 16 april kreeg hij van tourmanager Pat Thompkins (Hal Carter kon door andere afspraken niet naar Bristol) de vliegtickets op zijn hotelkamer. "Take a look at these boy, real genuine tickets to the USA!", riep Eddie, terwijl hij de tickets bestudeerde (De vlucht stond gepland voor zondagmiddag 1 uur). De rest van de dag bleef hij met Sharon in bed, waar ze urenlang naar de tickets starden. Diezelfde avond gaf hij zijn laatste optreden (*Noot: in 1996 werd er een twee minuten durende geluidloze kleurenfilm gevonden van deze show. De film bevat een fragment van de finale van Eddie's set, een gedeelte van Vincent's optreden, en het einde met de hele cast). Aanvankelijk zouden ze met de trein naar London gaan, maar de rusteloze Cochran probeerde een auto te regelen voor dit stuk van ongeveer 160 km. Uiteindelijk kreeg hij dit voor elkaar. Chauffeur George Martin (19) vroeg 30 pond voor de trip in zijn Ford Consul, wat zeker in die tijd erg prijzig was. De auto was gevuld met confetti, omdat 'ie eerder die dag voor een bruiloft gebruikt was. Om ca. 11 uur 's avonds verlieten ze het Hippodrome, met voorin Martin en Pat Thompkins, en achterin Eddie, Sharon en Gene. Het is niet onwaarschijnlijk dat Cochran de chauffeur opgejaagd heeft, want zelfs over landweggetjes reed deze ongeveer 115 km/u. Eddie was in ieder geval in z'n hum, en zong *California Here I Come*. Rond middernacht zag Thompkins dat ze verkeerd reden. Net onder een viaduct vandaan remde Martin af, maar hij schatte de met een bocht omhoog gaande weg verkeerd in en raakte een stoepwand. De Ford tolde rond en klapte met z'n rechter zijkant tegen het betonnen voetstuk van een lantaarnpaal. Eddie klapte tegen het dak, en werd daarna de auto uit geslingerd. Hulp was vrij snel ter plaatse, maar Cochran was er duidelijk zeer ernstig aan toe. Hij kwam niet meer bij bewustzijn, en op paaszondag 17 april overleed hij om 4 uur 's middags in het St. Martin's Hospital in Bath. Gene had een gebroken schouderbeen en gebroken ribben, terwijl Sharon kwetsuren aan haar rug had. Martin en Thompkins hadden niets. Martin werd later veroordeeld wegens roekeloos rijden, en naast een boete werd hem zijn rijbewijs voor 15 jaar onttrokken.

Eddie Cochran werd op 25 april in besloten kring begraven op het Forest Lawn Cemetery in Glendale, Californië. Vincent, die zo'n emotioneel gebeuren niet aandurfde, zat op dat moment zijn wonden te likken thuis in Los Angeles. Twee dagen eerder stond er in Melody Maker: "*The show must go on. Deze tijdloze showbusiness-slogan werd nog eens onderschreven door Gene Vincent. Hij deelde ons blad mee dat hij gewoon verder gaat ondanks de tragische dood van zijn collega Eddie Cochran. Cochran overleed de afgelopen 17e april aan de gevolgen van een auto-ongeluk. Zijn verloofde, de Amerikaanse songschrijfster Sharon Sheeley, overleefde de aanrijding. Hij was op weg naar de luchthaven van London*". De show moest doorgaan, en dat vond ook Eddie's platenmaatschappij (Liberty in de U.S.A., en E.M.I. in Engeland). In recordtijd brachten ze de LP *The Eddie Cochran Memorial Album* uit, evenals de single *Three Steps To Heaven* (hoe kan 't ook anders...). In Groot Brittannië werd de single in juni 1960 een nummer één hit, Eddie's eerste. De legendevorming rond de gitaarheld uit Albert Lea, Minnesota was begonnen....

Met dank aan Tony Barrett van Rockstar Records

96d Southchurch Road,

Warrior Square East

Southend-on-Sea

Essex SS1-2LX (GB)